

4665 23. Febr. 1897: 3. Beh. af Lovf. om Arbejders Forsørgelsestrav efter Ulykkestilf. 4666

igennem, hvis man da ikke vil, at der slet ikke skal komme noget ud af denne Sag. Hertil kan jeg indskrænke mig. Det forekommer mig ganske som den ærede Ordfører, at vil man ikke vedblive med at lade Kommunerne eller de paagældende selv bære den store Risiko, som er forbunden med disse Ulykkestilfælde, har man ikke anden Vej at gaa end den af den ærede Ordfører foreslaaede. Jeg har derfor trods mine nævnte enkelte Betæneligheder kunnet slutte mig til Udvalgets Forslag og vil stemme derfor. — Til det ærede Medlem for Bestervig (M. Andersen), som nu ikke er til Stede, vil jeg blot udtale, at, naar han mente, at jeg ikke selv uden at være Medlem af Udvalget kunde fremsætte en saadan Tanke som den, jeg fremsatte, nemlig, at Ublejeren af Maskiner skulde være den, som var pligtig at forsikre Folkene ved disse, og naar han hævdede, at jeg ikke kunde kaste en saadan Tanke ud uden at have haft Lejlighed til at drøfte Sagen i Udvalget, saa kan jeg ikke være enig med ham deri. Denne Sag er ikke saa ny, at man ikke derom skulde kunne fremsætte en ny Tanke uden i Forvejen at vide, om den ogsaa vilde passe ind i Rammen. Det er jo ikke noget Forslag, jeg stiller, det er kun en Tanke, jeg henstiller til Overvejelse til det Udvalg, som vel sagtens paa et senere Stadium vil saa med Sagen at gøre; thi at Forslaget skulde blive vedtaget i det andet Ting just saaledes, som det her foresligger, kan man jo ikke antage. Min Tanke var da den, at man skulde se at bearbejde de eventuelle Udvalgsmedlemmer i det andet Ting i den af mig nævnte Retning, og jeg tror, at min Tanke er rigtig, og at det er Ublejerne, man maa holde sig til. Ellers faar man med en Mængde forfælske Mennesker at gøre, som ikke i det enkelte Tilfælde vide, hvorvidt der er asjureret, og saa kan det komme til at gaa ud over Arbejderne eller over dem selv, hvis de blive overraskede af en saadan Forpligtelse, hvis Eksistens de ikke havde tænkt sig, da det er saa herst sjældent, at de komme i dette Tilfælde. Jeg finder, at dette er en meget praktisk Regel, som jeg ogsaa havde ventet, at den ærede Ordfører havde anbefalet; jeg havde i hvert Fald haabet, at han vilde have givet mig et Svar i saa Henseende.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet ved denne tredje Behandling, idet det Mindretal, hvortil jeg hører, jo i det store og hele har holdt sig til Forslaget, som det ligger for, og til de Endringer, der ere stillede, om vi end have gjort det med mer eller mindre Varme paa enkelte Punkter. Efter at Sagen nu har givet Anledning til en større Diskussion, finder jeg dog Anledning til at gøre et Par Bemærkninger for i al Umindelighed at reservere mig og mine Partifæller over for den ærede Ordførers Udtalelse om, hvad Udvalget i det store og hele har ment. Vi have jo selv haft Lejlighed til at fremsætte vore Forslag, og naar vi ere gaaede med til dette Forslag, saa er det jo ikke, fordi vi finde dette Forslag bedre end vort eget eller bedre end det Forslag, der blev fremjat i Fjor af det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) eller bedre end det, der i Aar er fremjat af det ærede Medlem for Horsens (Wulff). Nej det er simpelthen, fordi det har vist sig under Forhandlingerne i Udvalget, at dette var den eneste Vej at naa til et Resultat, eller om man vil, til en Begyndelse af Løsningen af dette Spørgsmaal. Naar vi, der i særlig Grad repræsenterer Arbejdernes Interesse, derfor have ment, at vi ikke kunde forsvare at yde Modstand mod Forslaget, selv om det Princip, hvorpaa Forslaget er bygget, er et andet end det, vi kunde ønske anvendt, saa er det, fordi vi maatte erkende, at dette Forslag, naar det vedtages som Lov, ganske sikkert vil komme overordentlig mange Arbejdere til gode. Det er imidlertid lige saa sikkert, at naar vi have vedtaget denne Lov, og den kommer ud i Livet, vil der desuagtet findes et meget stort Antal Arbejdere og andre Mennesker, som komme til Stade under Udførelsen af deres Arbejde, der have lige saa stort Krav paa at blive hjulpe, men som ikke desto mindre ere blevne uden for Loven. Det er da vort Haab, at man vil finde Veje til ogsaa at understøtte disse. — Der var en enkelt Ytring, som den ærede Ordfører brugte, som jeg gerne vilde gøre en Bemærkning til, fordi jeg syntes, den lød saa paradoksal. Den ærede Ordfører sagde, at Socialreformer vare den systematiske Uretfærdighed. Jeg ser anderledes paa denne Sag,